

Germans, com Pere i Andreu

El proper 30 de novembre, el papa Francesc anirà a El Fanar, a Istanbul, per reunir-se amb Bartomeu I, el patriarca de Constantinoble, cap de les Esglésies ortodoxes d'Orient. Aquest dia s'escau la festa de l'Apòstol Andreu, germà de l'Apòstol Pere i patró del Patriarcat ecumènic. D'aquesta manera, els actuals successors dels dos apòstols es troben en un clima de respecte i amistat, després de la reunió re-

cent de tots dos a Jerusalem, el passat 25 de maig —moment que recull la foto— per celebrar els 50 anys de la famosa trobada del beat Pau VI i Atenàgores I, al gener de l'any 1964.

GLOSSA

Un nou germà!

Una família —pares i quatre fills— va viure l'arribada d'un nou membre. El sacerdot que celebra l'eucaristia en la qual participen habitualment va demanar als quatre germans si volien preparar un testimoni sobre l'esdeveniment i exposar-lo un dels diumenges següents. Arribat el dia, començà el germà gran, de dotze anys, dient: «Tots formem part d'una mateixa família, cadascú de nosaltres és com és i va viure el naixement a la seva manera, d'una forma única. Jo, per exemple, portava anys pregant i demanant un germanet. La seva arribada ha estat com una flama que m'ha il·luminat amb la seva llum i calor, que m'ha donat la felicitat d'oferir-li el meu amor, i em vaig alegrar perquè Déu, finalment, havia escoltat la meua pregària». Seguí la segona germana, de deu anys: «També jo em vaig posar molt contenta i força nerviosa. La mare el va portar al món el mateix dia del meu aniversari. Em molestaria compartir el dia de la celebració amb ell? En veure'l per primera vegada, vaig comprendre que em feia molt feliç aquesta coincidència. La festa encara seria més gran, meua i d'aquesta petita cosa preciosa que venia del cel. Per fi un germà petit, un nen de qui poder tenir cura.»

La tercera filla, de nou anys, expressà així el seu sentir: «Durant l'embaràs de la mare, la il·lusió em va fer dedicar-

li el llibre de Sant Jordi que preparem cada any a l'escola. Tenir un infant tan petit a casa suposa molt d'esforç i feina per a tothom, tot gira entorn el nouvingut... i, sovint, no pots fer el que voldries... Quan el mires, però, i et somriu, t'adones del que compensa... i que tu també vas ser petita i que tota la família es va ocupar de tu. Això fa que l'estimem més». La de sis anys va afegir: «Saber que tindríem un germanet em va fer enfadar molt. Vaig pensar que ningú voldria estar ja amb mi... Quan ha nascut, però, he vist que no només em segueixen estimant sinó que, a més, ara els faig més falta que mai.»

Aquests germans no havien estat *enganyats* amb la promesa d'un germanet *per poder-hi jugar*. Eren conscients que el nouvingut seria, sobretot, algú a qui estimar incondicionalment, sense esperar res a canvi. Aquesta convicció propicia una escola de servei, pràctica de generositat, d'unió fraternal, una lliçó d'amor... i de presència de Déu en la vida.

El germà gran va concloure el testimoni així: «Duen els pares que cada nou fill és un regal del cel, una mostra que Déu no ha perdut la confiança en nosaltres... Ni nosaltres en Ell. Tant de bo que sempre sigui així». «Veniu, fills meus, escolteu-me; us ensenyaré de venerar el Senyor» (Sl 34,12).

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Dimarts 11**, Reunió de delegats de Missions de les diòcesis amb seu a Catalunya, a Barcelona.
- **Dies 15 i 16**, Romeria de la Terra Alta a Montserrat.
- **Diumenge 16**, Confirmacions a la parròquia Sant Josep de Sant Carles de la Ràpita, a les 11 h.

PARAULES DE VIDA

Solidaritat en l'Església

Diumenge que ve celebrarem a la nostra diòcesi la Jornada de Germanor. El lema d'enguany ens anima a la col·laboració amb les nostres parròquies. L'Església, i en ella cada comunitat cristiana, es construeix sobre la col·laboració de tots. Una col·laboració que ha de viure's en tots els nivells: el compromís pastoral, la participació en la litúrgia, la responsabilitat en les activitats organitzades per la parròquia i també la col·laboració en el sosteniment econòmic de l'Església.

La parròquia és el punt de referència concret per a molts cristians a l'hora de viure la pròpia fe, de celebrar els sagraments, d'alimentar-nos de la paraula de Déu. En la parròquia l'Església es fa propera a les persones i en ella ens integrem en el Poble de Déu. Per això els cristians hem de sentir un gran afecte cap a la nostra parròquia concreta, perquè és l'instrument de la proximitat del Senyor a les nostres vides en els sagraments i en la Paraula, i l'àmbit més proper de vida comunitària i eclesial.

Però la parròquia no és ni pot ser una realitat tancada en si mateixa. L'Església Diocesana, presidida pel Bisbe en comunió amb el Successor de Pere, és la que té tots els elements constituents de l'Església. Al Bisbe correspon l'atenció de totes les comunitats cristianes i el deure de procurar que totes elles puguin accedir als mitjans que es necessiten per a l'evangelització. I açò perquè no totes les parròquies són iguals. En la nostra diòcesi hi ha parròquies molt distintes les unes de les altres. Hem d'evitar que les diferències arriben a convertir-se en desigualtats.

D'altra banda, no hem d'oblidar també que la diòcesi té unes estructures que estan al servei de totes les parròquies: els organismes de la cúria i les delegacions pastorals, que tenen com a meta animar i obrir camins a les activitats pastorals de les distintes realitats eclesials que trobem en la nostra diòcesi. Aquestes estructures estan al servei de tots i són molt importants, perquè ens ajuden a créixer en el sentit de pertinença a l'Església.

Per a créixer en aquesta comunió eclesial se celebra tots els anys la Jornada de Germanor. No basta sentir-se membre d'una parròquia. Ens sentim, sobretot, membres de l'única Església de Crist, que es concreta en totes les Esglésies particulars presidides pel Bisbe. Per això, aquesta jornada, a més de recordar-nos el compromís de contribuir al sosteniment de l'Església, ens anima també a ser solidaris amb la diòcesi i amb les altres comunitats cristianes, especialment amb aquelles que, pel nombre reduït de feligresos o per una situació conjuntural, poden estar necessitades de la solidaritat de tots.

En l'Església intentem administrar amb responsabilitat els béns, conscients que no són nostres, sinó de tots els cristians. Intentem també arribar a les persones més necessitades. Que el Senyor us pague la vostra generositat.

Amb el meu afecte i la meua benedicció.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

▶ **SALVADOR BRUNA**

Ficció catòlica a França

L'enginyer industrial i llicenciat en humanitats Salvador Bruna ha estat guardonat amb el XXIV Premi Joan Maragall, que atorga la Fundació Joan Maragall a una obra d'assaig o d'investigació sobre cristianisme i cultura. A *El sofriment vicari en Graham Greene i els escriptors francesos del Catholic Revival*, Bruna arriba a la conclusió que els cristians «tenim la necessitat de respondre la raó amb la raó».

Què tracta a l'assaig?

És, de fet, un breu resum de la ficció catòlica entre 1865 i 1961, a través del fil conductor del sofriment vicari, que, en paraules planeres, significa viure intensament el dolor aliè. En especial, compara el tractament del tema en l'escriptor anglès Graham Greene (1904-1991) amb relació als escriptors francesos, i destaca una innovació notable: els personatges que se sacrifiquen pels altres no són uns herois exemplars, sinó uns protagonistes ambigus, amb tantes zones fosques com lluminoses, perquè així és la matèria de què l'home està fet.

Per què li atrau la ficció catòlica a França?

El ressorgiment de la ficció catòlica francesa va ser una manifestació cultural, social i política de primer ordre. Mostra el difícil encaix d'un catolicisme conservador amb la modernitat al llarg de tota la III República i ens ajuda a comprendre els perills de la religió quan envaeix el camp del que és polític.

Què aporta l'obra al creient?

El desig de valorar el missatge evangèlic, la realitat invisible i el misteri més que no pas una Església aparatosa, dogmàtica i excessivament jerarquitzada.

Oscar Bardají i Martín

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

Un pacto con su ayudante de cámara

Recien elegido papa, el cardenal Roncalli hizo abolir el tradicional beso en los pies que los cardenales debían dar al sumo pontífice. También eliminó la genuflexión del personal vaticano siempre que entrara a su presencia.

Vean el testimonio de Guido Gusso, que fue ayudante de cámara, en su declaración en el proceso de beatificación de Roncalli sobre el comienzo de su trato con él. Le dijo Roncalli: «Hagamos un pacto. Basta que, por la mañana, me beses el anillo y me des los buenos días y, al final de la jornada, las buenas noches. Si quieres arrodillarte, vete a la capilla y te arrodillas ante el Santísimo.»

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva)

SER PADRES

Intenso sentimiento de pérdida

Si les contara la de niños que por la noche se levantan de la cama y van de puntillas a la habitación del progenitor custodio y a tientas le tocan los pies, para cerciorarse de que sigue en la cama, y luego vuelven sigilosamente a su habitación y, ya confiados, se duermen plácidamente...

¿Qué es lo primero que siente el niño? La experiencia del niño sorprendería a los padres... si la conocieran.

Ante la separación de los padres, se rompe en el menor la confianza en los adultos; al menos en la continuidad de la familia como institución protectora. Vive un intenso sentimiento de pérdida. Otro gran sentimiento que genera la separación es el de tristeza y lástima; es un acontecimiento estresante, el niño se siente solo y muy asustado.

Pero si la convivencia familiar está muy deteriorada, a veces la posibilidad de escapar de tal infierno procura un sentimiento de gozosa liberación. Para estos niños liberados les he buscado una denominación: *hijos del suspiro*, por el «¡Uffff!» de profundo alivio que exhalan cuando les pregunto como están en casa después de que se hayan separado sus padres.

A veces, el niño, como una estrategia de autodefensa, idealiza la figura del padre o la madre ausente. Lo cual, todo sea dicho, acostumbra a no coincidir con la realidad y es motivo de desagradable sorpresa para los adultos que conviven con el niño.

Dr. Paulino Castells

(*Creer con padres separados*, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Señor nos lleva de la mano

El cardenal Bergoglio fue elegido presidente de la Conferencia Episcopal Argentina el 9 de noviembre de 2005, celebración litúrgica de la Dedicación de la basílica de Letrán, catedral de Roma, «madre de todas las iglesias de la urbe y del orbe». A los pocos días de su elección como papa,

tomaba posesión de la cátedra en San Juan de Letrán. Era el domingo de la Divina Misericordia (segundo de Pascua).

Las lecturas del día y las enseñanzas de Francisco nos introducen «en la contemplación del templo como lugar de la presencia de Dios» (9.11.09); manifiestan «vida y abundancia como efecto de la fuerza del Señor aceptada por su pueblo»; expresan las bendiciones para el «hombre que confía en el Señor», para todo el «que se abre a Dios, que reconoce el templo como casa de encuentro con el Señor».

Se nos invita a abrir nuestro corazón a la alegría y a la misericordia divina, a dejarnos «convertir cada día por Jesús». Con humildad, sacrificio, amor y servicio, seamos cauce del encuentro de Dios con su pueblo. En nuestro camino hacia la santidad «Él camina con nosotros»; en su compañía tenemos la certeza de «un amor que no decae, que siempre aferra nuestra mano y nos sostiene, nos levanta, nos guía».

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 10. □ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Tt 1,1-9 / SI 23 / Lc 17, 1-6]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i doctor de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí; sant Tiberi, mr.; santa Teopista, vg.
- 11. □ Dimarts** [Tt 2,1-8.11-14 / SI 36 / Lc 17,7-10]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).
- 12. ■ Dimecres** [Tt 3,1-7 / SI 22 / Lc 17,11-19]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.
- 13. ■ Dijous** [Flm 7-20 / SI 145 / Lc 17,20-25]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (†1197); santa Ennata, vg.
- 14. ■ Divendres** [2Jn 4-9 / SI 118 / Lc 17,26-37]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.
- 15. ■ Dissabte** [3Jn 5-8 / SI 111 / Lc 18,1-8]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.
- 16. ■ † Diumenge vinent**, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Pr 31,10-13.19-20.30-31 / SI 127 / 1Te 5,1-6 / Mt 25,14-30 (o bé: Mt 25,14-15.19-20)]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongría; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

LA DEDICACIÓ DE LA BASÍLICA DEL LATERÀ

▮ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 47,1-2.8-9.12)

En aquells dies l'àngel em va fer tornar a l'entrada del santuari i vaig veure que sota el llindar del santuari que mira a l'orient, naixia, al costat dret, una font d'aigua, i s'escolava cap a l'orient, passant a l'esquerra de l'altar. Em va fer sortir per la porta del nord, em va conduir per fora fins a l'exterior de la porta que mira a l'orient, i vaig veure que l'aigua rajava del costat dret.

Llavors em digué: «Aquesta aigua corre per les valls orientals, baixa a l'Arabà i desemboca a la Mar Morta. Entra dins les aigües salades i les saneja. A tot arreu on penetrarà l'aigua d'aquest riu, hi viurà tota mena d'animals que neden dintre l'aigua, i el peix serà molt abundant, perquè on arribi aquesta aigua, la mar serà sanejada. Allà on arribi l'aigua del riu, tot viurà. A banda i banda del riu creixerà tota mena d'arbres fruiters. No perdran mai la fulla i sempre tindran fruit. Cada mes donaran fruits primerencs, perquè l'aigua que els rega neix del lloc sant. Els seus fruits donaran aliment, i les seves fulles seran un remei.»

▮ Salm responsorial (45)

R. *Els braços d'un riu alegren la ciutat de Déu, la mansió més sagrada de l'Altíssim.*

Déu ens és un castell de refugi, / una defensa ferma en hores de perill. / No temem res, quan se somou la terra, / quan les muntanyes s'enfonsen dins el mar. R.

Els braços d'un riu alegren la ciutat de Déu, / la mansió més sagrada de l'Altíssim. / Déu hi és al mig, es manté ferma, / Déu la defensa abans que apunti el dia. R.

El Senyor de l'univers és amb nosaltres, / la nostra muralla és el Déu de Jacob. / Veniu, mireu les gestes del Senyor, / les meravelles que fa sobre la terra. / A tot arreu ha fet cessar els combats. R.

▮ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 3,9b-11.16-17)

Germans, vosaltres sou un edifici construït per Déu. Jo, com a bon arquitecte, amb la gràcia que Déu m'ha donat, he posat el fonament, i d'altres continuen construint. Que cadascú miri bé com construeix. De fonament, ningú no en pot posar cap altre que el que està posat: Jesucrist.

No sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú profana el temple de Déu, Déu li'n demanarà compte, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 2,13-22)

Quan s'acostava la pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare». Els deixebles recordaren allò que diu l'Escriptura: «El zel del vostre temple em consumia.»

Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això? Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies». Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?». Però ell es referia al santuari del seu cos.

Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'Escriptura i en aquesta paraula de Jesús.

▮ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 47,1-2.8-9.12)

En aquellos días, el ángel me hizo volver a la entrada del templo. Del zaguán del templo manaba agua hacia levante —el templo miraba a levante. El agua iba bajando por el lado derecho del templo, al mediodía del altar. Me sacó por la puerta septentrional y me llevó a la puerta exterior que mira a levante. El agua iba corriendo por el lado derecho. Me dijo: «Estas aguas fluyen hacia la comarca levantina, bajarán hasta la estepa, desembocarán en el mar de las aguas salobres, y lo sanearán. Todos los seres vivos que bullan allí donde desemboque la corriente, tendrán vida; y habrá peces en abundancia. Al desembocar allí estas aguas, quedará saneado el mar y habrá vida dondequiera que llegue la corriente.

A la vera del río, en sus dos riberas, crecerán toda clase de frutales; no se marchitarán sus hojas ni sus frutos se acabarán; darán cosecha nueva cada luna, porque los riegan aguas que manan del santuario; su fruto será comestible y sus hojas medicinales.»

▮ Salmo responsorial (45)

R. *El correr de las acequias alegra la ciudad de Dios, el Altísimo consagra su morada.*

Dios es nuestro refugio y nuestra fuerza, / poderoso defensor en el peligro. / Por eso no tememos, aunque tiemble la tierra, / y los montes se desplomen en el mar. R.

El correr de las acequias alegra la ciudad de Dios, / el Altísimo consagra su morada. / Teniendo a Dios en medio, no vacila; / Dios la socorre al despuntar la aurora. R.

El Señor de los ejércitos está con nosotros, / nuestro alcázar es el Dios de Jacob. / Venid a ver las obras del Señor, / las maravillas que hace en la tierra: / pone fin a la guerra hasta el extremo del orbe. R.

▮ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 3,9c-11.16-17)

Hermanos: Sois edificio de Dios. Conforme al don que Dios me ha dado, yo, como hábil arquitecto, coloqué el cimientto, otro levanta el edificio. Mire cada uno cómo construye. Nadie puede poner otro cimientto fuera del ya puesto, que es Jesucristo.

¿No sabéis que sois templo de Dios y que el Espíritu de Dios habita en vosotros?

Si alguno destruye el templo de Dios, Dios lo destruirá a él; porque el templo de Dios es santo: ese templo sois vosotros.

▮ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 2,13-22)

Se acercaba la Pascua de los judíos, y Jesús subió a Jerusalén. Y encontró en el templo a los vendedores de bueyes, ovejas y palomas, y a los cambistas sentados; y, haciendo un azote de cordeles, los echó a todos del templo, ovejas y bueyes; y a los cambistas les esparció las monedas y les volcó las mesas; y a los que vendían palomas les dijo: «Quitad esto de aquí; no convertáis en un mercado la casa de mi Padre.» Sus discípulos se acordaron de lo que está escrito: «El celo de tu casa me devora.» Entonces intervinieron los judíos y le preguntaron: «¿Qué signos nos muestras para obrar así?» Jesús contestó: «Destruid este templo, y en tres días lo levantaré.» Los judíos replicaron: «Cuarenta y seis años ha costado construir este templo, ¿y tú lo vas a levantar en tres días?» Pero él hablaba del templo de su cuerpo. Y, cuando resucitó de entre los muertos, los discípulos se acordaron de que lo había dicho, y dieron fe a la Escritura y a la palabra que había dicho Jesús.

Jesús expulsa els mercaders del temple. Pintura de Castiglione, Museu del Prado (Madrid)

COMENTARI

La casa del Pare

L'escena de l'expulsió dels venedors del temple de la tradició joànica té aspectes peculiars que s'adiuen a la celebració d'avui. N'escollim dos que són prou significatius.

En primer lloc, aquesta escena, en Joan, obre les actuacions de Jesús en el temple de Jerusalem (2,14) i ho fa com a primer episodi d'una freqüent activitat de Jesús en la ciutat santa, clarament marcada per l'oposició dels «jueus» (2,18; 5,10; 7,15, etc.), dels fariseus (7, 32; 8,13) i de les autoritats del temple (7,45; 11, 47.57). Val a dir que el tarannà de ferma protesta de l'actuació de Jesús és subratllat en l'escena pel «fuet de cordes» que Jesús empra en l'expulsió.

D'aquesta forma, l'escena apunta a un enfrontament de Jesús que es donarà quasi sempre en el temple (5,14; 7,14; 7,28; 7,37; 8,20; 8,59; 10, 22-23). L'actitud de Jesús és moguda pel zel que sent pel veritable culte, com ho mostra la citació adaptada del Salm 69.

El segon aspecte que volem subratllar està enllaçat amb el primer: el sentit de l'escena no va ser copsat pels deixebles fins després de la resurrecció de Jesús. L'observació final del narrador subratlla que és només després de la resurrecció de Jesús que els deixebles entenen que el nou santuari anunciat per Jesús és el santuari de la seva persona. I és també aleshores que els deixebles acullen amb fe, tant el sentit de l'escriptura sobre

el veritable lloc de culte, com també l'abast de l'enigmàtic anunci d'aquest nou lloc de culte que recolza en el zel de Jesús per la casa del seu Pare. La «casa del Pare» la trobem en altres llocs de Joan: «el fill és sempre a la casa del Pare» (8,35), una casa en la qual «hi ha moltes estances» (14,3). És un espai de fraternitat i de plenitud que Jesús anuncia als deixebles mitjançant la Magdalena («digues als meus germans que pujo al meu Pare que és també el vostre Pare» 20,17). És aleshores quan «els veritables adoradors adoraran al Pare en Esperit i en Veritat» (4,24), és a dir, en l'Esperit que els dona a conèixer que Jesús és la Veritat (16,13; cf. 14,26 i 14,6).

CRÒNICA DIOCESANA

Festes Quinquennals en honor a la Mare de Déu del Remei

Amb una multitudinària i fervorosa acollida, la comunitat d'Alcanar va donar la benvinguda, el dimecres 1 d'octubre, a la seva patrona la Mare de Déu del Remei. La imatge va ser baixada del santuari en romeria per més de 500 devots i rebuda per les autoritats i pel nostre bisbe, D. Enrique Benavent, el qual va adreçar unes sentides paraules als congregats a la parroquial de Sant Miquel, on va voler subratllar la benedicció que representa per als cristians la visita de la Verge i també la necessitat de ser solidaris amb els més necessitats.

A les Quinquennals els veïns d'Alcanar i Les Cases guarneixen els seus carrers amb tota mena d'objectes artesanals i bellíssimes catifes durant un novenari que es distribueix en nou sectors entre el 2 i el 10 d'octubre.

El diumenge 12 d'octubre, la imatge retornada a l'ermita, restarà cinc anys més fins a les properes Festes Quinquennals.

Junta d'Administració del Remei

Xerrada del Sr. Bisbe als professors del Col·legi Sagrada Família de Tortosa

El 30 de setembre, dintre del pla de formació del professorat, el claustre del col·legi hem tingut l'oportunitat d'assistir a una conferència a càrrec del senyor bisbe D. Enrique Benavent. El tema ha estat la relació entre cristianisme i cultura, que d'un temps cap aquí semblen realitats cada

cop més allunyades. Certes corrents culturals actuals rebutgen el cristianisme com una reacció al fet que en certs moments l'Església ha monopolitzat la cultura, cosa que s'ha arribat a veure com

una imposició. I l'Església té clar que per evangelitzar cal acabar amb aquest distanciament. Aquesta ha estat la reflexió de la qual hem partit i que en propers moments del curs esperem poder seguir analitzant.

Francesc Garcia

Experiència de la Gna. Isabel Morelló Culubret, teresiana tortosina

Tortosa 1937. Entré en la Compañía de Santa Teresa de Jesús en 1958. Desde 1961 estoy en Brasil, donde la Iglesia fue durante muchos años la única voz de defensa de los derechos.

El Vaticano II había lanzado el fuego del Espíritu y se deseaba por todas partes la renovación de la Iglesia. Con Medellín los Obispos de América Latina tomaron conciencia de la realidad de sus pueblos y de la urgente necesidad de evangelización. La Palabra de Dios, a través del método ver, juzgar, actuar y celebrar, dio origen a las múltiples comunidades eclesiales de base.

Como teresiana y misionera participé de este movimiento. Tengo claro que para construir el Reino se ha de optar por los pobres, como Jesús. Con casi 78 años mi misión no termina. Continúo esforzándome por la Construcción del Reino hasta la muerte, como Jesús, para que los pobres sean evangelizados y haya paz y justicia en el mundo.

Isabel Morelló Culubret

Presentació del llibre *El Parlament de Catalunya a la catedral de Tortosa. Interregne i Compromís de Casp. 1410-1412*, de Mn. Josep Alanyà, canonge arxiver de la Catedral de Tortosa

El dia 14 de juliol, en acte celebrat a la sala de sessions de l'Ajuntament de Tortosa i presidit per la M. H. presidenta del Parlament de Catalunya, Núria de Gispert, acompanyada de l'alcalde de Tortosa, Ferran Bel, i del Sr. Bisbe, D. Enrique Benavent. L'historiador Joan-Hilari Muñoz ha presentat el llibre de Mn. Josep Alanyà sobre l'Interregne successor i el Compromís de Casp, fets històrics estudiats des de la perspectiva del Parlament de Catalunya, instal·lat a la Catedral i Canònica de Santa Maria entre l'agost de 1411 i el juliol de 1412, per tenir relació més fàcil i pròxima amb els parlaments d'Aragó i València i tractar de la nominació, elecció i proclamació del nou rei de Catalunya-Aragó, Ferran d'Antequera, que tingué lloc a Casp per decisió dels nou compromissaris elegits pels tres parlaments.

PALABRAS DE VIDA

Solidaridad en la Iglesia

El próximo domingo celebramos el Día de la Iglesia Diocesana. El lema de este año nos anima a la colaboración con nuestras parroquias.

La Iglesia, y en ella cada comunidad cristiana, se construye sobre la colaboración de todos. Una colaboración que tiene que vivirse en todos los niveles: el compromiso pastoral, la participación en la liturgia, la responsabilidad en las actividades organizadas por la parroquia y también la colaboración en el sostenimiento económico de la Iglesia.

La parroquia es el punto de referencia concreto para muchos cristianos a la hora de vivir la propia fe, de celebrar los sacramentos, de alimentarnos de la palabra de Dios. En la parroquia la Iglesia se hace cercana a las personas y en ella nos integramos en el Pueblo de Dios. Por ello los cristianos debemos sentir un gran afecto a nuestra parroquia concreta, porque es el instrumento de la cercanía del Señor a nuestras vidas en los sacramentos y en la Palabra, y el ámbito más cercano de vida comunitaria y eclesial.

Pero la parroquia no es ni puede ser una realidad cerrada en sí misma. La Iglesia Diocesana, presidida por el Obispo en comunión con el Sucesor de Pedro, es la que tiene todos los elementos constitutivos de la Iglesia. Al Obispo corresponde el cuidado de todas las comunidades cristianas y el deber de procurar que todas ellas puedan acceder a los medios que se necesitan para la evangelización. Y esto porque no todas las parroquias son iguales. En nuestra diócesis hay parroquias muy distintas las unas de las otras. Debemos evitar que las diferencias lleguen a convertirse en desigualdades.

Por otra parte, no debemos olvidar también que la diócesis tiene unas estructuras que están al servicio de todas las parroquias: los organismos de la curia y las delegaciones pastorales, que tienen como meta animar y abrir caminos a las actividades pastorales de las distintas realidades eclesiales que encontramos en nuestra diócesis. Estas estructuras están al servicio de todos y son muy importantes, porque nos ayudan a crecer en el sentido de pertenencia a la Iglesia.

Para crecer en esta comunión eclesial se celebra todos los años el Día de la Iglesia Diocesana. No basta sentirse miembro de una parroquia. Nos sentimos, sobre todo, miembros de la única Iglesia de Cristo, que se concreta en todas las Iglesias particulares presididas por el Obispo. Por ello, esta jornada, además de recordarnos el compromiso de contribuir al sostenimiento de la Iglesia, nos anima también a ser solidarios con la diócesis y con las otras comunidades cristianas, especialmente con aquellas que, por el número reducido de feligreses o por una situación coyuntural, pueden estar necesitadas de la solidaridad de todos.

En la Iglesia intentamos administrar con responsabilidad los bienes, conscientes de que no son nuestros, sino de todos los cristianos. Intentamos también llegar a las personas más necesitadas. Que el Señor os pague vuestra generosidad.

Con mi afecto y mi bendición.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa